

UN GRAN PREMI.

Un relat de: [tapisser](#)

Després de tota una vida de treball a en Josep Ramon li va tocar la rifa. Però no un premi d'aquells del "monton", no: Un gran premi.

Tants milions com els que havia somiat milers de cops, ara l'esperaven, en aquella administració de loteria. Els loters confiaven en què algú, que hagués trepitjat abans el seu establiment, anés a recollir el abundós premi. No els hi feia gràcia guardar un tresor tan gran molt de temps, encara que tinguessin un dels millors sistemes de seguretat del mercat.

No era el cas d'en Josep Ramon, que ni havia estat mai a l'oficina concreta, ni segurament al barri on s'allotjava. Un dia, després d'esmorzar al bar que tenia al costat del taller, va voler pagar. En Miliu, l'amo de l'establiment, va dir que no havia tingut temps d'anar al banc i no tenia canvi. Llavors en Miliu va dir:

I si et dono el canvi en loteria?

I en Josep Ramon, poc fet a dir que no a res, hi va accedir.

Fins aquell moment, la vida d'en Josep Ramon havia transcorregut entre casa i la feina, mai havia perdut el temps pensant en opulència, car el seu sou, no donava massa esperances a la fantasia d'una vida de luxe i disbauxa, això sí, podia viure folgadoament.

Hi va haver una temporada en què l'interès per la monotonia del viure, la va trencar una persona de la qual es va enamorar, s'hi va penjar com l'espeòleg del "electron" o de la corda que el fa baixar a l'avenc.

Però, de cop i volta, la persona en qüestió, va deixar de creuar-se amb ell en el semàfor i, s'hi va desenamorar igual que s'hi havia penjat.

Quantes vegades havia sortit de la seva boca una Filípica, assajada deu-mil vegades en solitari, referida a la lleugeresa moral de confiar en un premi per tirar endavant.

Quantes vegades havia dissertat sobre la necessitat de treballar de valent per a fer-se un pervenir segur.

Ara, que era immensament ric, entrava en una contradicció tan gran amb ell mateix, que feia trontollar tots els valors que li havien fet de crossa a la vida.

Veia que ser immensament ric volia dir no interessar-se per res.

Ser immensament ric volia dir no tenir massa interès a aconseguir res, perquè ho podia comprar tot i gairebé a tot-hom.

Ser ric era una feinada: esmorzar, dinar i sopar dues vegades, vestir, per exemple a l'estiu, simultàniament amb dues camises, dos pantalons, tres calçotets... Que a l'armari la roba es fa malbé!, i una persona "acomodada" ha de lluir les seves possessions.

En definitiva que viure en l'opulència també és una feina de vint-i-quatre hores diàries, com ser pobre, això sí, és més còmode i et valoren més.

Passaven els dies i en Josep Ramon, amb els cèntims que havia pogut estalviar per a la seva vellesa en tota una vida de treball dur (com Déu mana), assaboria un tren de vida molt superior al que havia dut fins a la data. Tot el que havia volgut fer sempre, ho feia ara, convençut com estava de què en el cas d'acabar-se les municions, en una administració que vés a saber on estava, li'n guardaven una pila nova a estrenar.

Es va comprar aquell cotxet que sempre havia volgut però ara en vermell cridaner, i s'hi va fer instal·lar tants accessoris que gairebé ell, no hi cabia, però com sempre anava sol, tampoc era un gran mal de cap.

No havia cregut mai en els bancs i, molt menys en els banquers, tenia els seus estalvis en una caixa forta, que a la saó, havia fet col·locar en una paret mestra de casa seva, si li robava algú preferia que fos una bestiola de casa d'aquestes que viuen entre parets.

Va decidir que quan veies baixar, de manera alarmant la pila, aniria a cobrar el premi a l'administració.

Quina angoixa!!!

La pila no s'acabava mai !!!

Per poder anar gastant part del que havia pogut estalviar, havia fet pintar tantes vegades la casa, que en moltes estances, les parets quasi es tocaven de tant gruix com feien, i perquè el seu piset tingués l'aparença d'un palauet, havia fet posar moltes portes, i la majoria no duien enlloc doncs l'habitatge tenia només dues habitacions. Era necessari canviar de domicili, així com ho havia fet amb el cotxe quan se li va omplir el cendrer.

Un matí, després d'esmorzar tres vegades, va anar a una immobiliària del barri d'aquestes on el personal va amb corbata i la majoria han de llogar el vestit per poder treballar, un cop a dins, va estar temptat de comprar-la.

Li varen parlar de milers de pisos, però ell en volia un de petit (doncs vivia tot sol) i sobretot el volia en el seu barri. Quan ja va haver escollit va pagar "trinco trinco" i li varen donar les claus i l'adreça anotada en una targeta. Si el barri es podia segmentar en nivells, el pis nou era a la part alta lluny de pidolaires i de gent humil.

Els veïns eren tan estirats que l'ascensor de la comunitat no tenia sostre per què tothom, en la seva dignitat, pugés i baixés còmodament.
En comptes de tenir minyona, com la resta de residents de l'immoble, ell va optar per comprar-se un senyor que anés a treballar en lloc seu.
Li varen enviar un senyor gallego, molt simpàtic, però ell hauria preferit un de català, de la costa.
Com ara era ric, s'estava acostumant a escollir i si als del taller no els agradava la presència del senyor galleg, que vigilessin!, o... compraria el taller.
Mai hauria pensat que ser ric comportava tantíssimes decisions.

Quan podia apreciar, a cop d'ull, que la pila dels seus estalvis minvava, el senyor galleg venia amb la "morterada" corresponent al més que corria i, torna a començar.
Aquell mes va poder xerrar amb en Luciano (el que treballava per ell) el qual li va explicar que havia dedicat part de la seva vida anterior a viatjar mar a munt, mar avall.
Quan cap tripulació no el necessitava feia de "percebeiro" amb uns parents de Muros molt a prop de Finisterre.
Aquella conversa amb el senyor galleg i a l'imaginar-se aquella mar tan mullada, varen fer venir a en Josep Ramon unes ganes irrefrenables de viatjar. Com tenia arreglat tot el que és referia a la seva substitució a la feina, no el va neguitejar gens ni mica la durada del viatge.
Un cop més a decidir; ara: la seva destinació.
Ser ric era un no parar de decidir.
A en Josep Ramon li feia gràcia anar al poble de la seva iaia, al Pirineu d'Osca, de seguida la noia que el va atendre a l'agència de viatges li va explicar, amb molt bones paraules que la destinació d'Osca no era massa "cool" actualment, de fet, no ho era gens, i li va parlar de les Seychelles, que eren unes illes molt concorregudes per a tota la seva nova "classe social".
Al final i en un atac de gasiveria va voler anar a veure la seva iaia al Pirineu d'Osca, tant si com no.
Amb el pressupost que li va donar la noia de l'agència per anar a les Seychelles, fent números, va veure que podia anar, amb el seu cotxe nou de trinca, mil-vuit-centes vegades, al poble de la iaia i encara, fer-se instal·lar dos o tres accessoris més al vehicle, a més no se li havia perdut res a les illes dels pebrots.

En poc temps, en Josep Ramon havia après a gaudir de la vida com no ho havia fet mai. La confiança de tenir esperant aquella xifra immensa de diners a l'administració de loteria feia que veiés les coses amb una perspectiva nova.

Cada cop li semblava que gastava menys o que el que gastava era molt més assenyat.
Cada compra es va convertir en un qüestionari.
Un
li feia falta?
Dos
l'article que necessitava tenia una bona relació qualitat/ preu?
Tres
tenia un impacte petit la fabricació de l'article amb el medi ambient?

Intentava desoir la publicitat que donava a cada producte la valoració d'imprescindibilitat, però li va costar molt al començament, bombardejat, com estava, per a tanques publicitàries, ràdios, televisions, diaris...

Finalitzats els fogots de la riquesa, feia de cada compra un joc que qualificava de l'u al deu com si encara anés a col·legi.
Ja s'havia donat tots els capricis imaginables.
I ara què?
Senzillament viure? De vegades el més important, no és tenir molt, és tenir tot el que dignifica a una persona i gaudir-ho.

En Josep Ramon havia tingut molta sort experimentant tots els papers de l'auca.

Passat el temps, els senyors de l'administració de loteria varen fer neteja i a la cambra cuirassada també li va arribar el torn.

L'aprenentet que tenien, viu com les guilles vives, escombrant, es va trobar unes caixes on posava: Dipositaris del premi de la rifa del sis de maig d'un any... (no es llegia clarament la xifra).

Agraciat: Sr. Josep Ramon... (no es llegien clarament els cognoms).

Va demanar al cap, què havia de fer amb aquelles caixes i li va dir que anaven a la pila de llençar, que després

passarien de l'associació de veïns per escollir si hi havia alguna cosa que els fes falta. El loter havia parlat amb el premiat feia anys i li va dir que ho llences quan volgués que amb ell li anava malament anar-ho a buscar i segurament ja en tenia prou amb el que tenia i fins que va rebre el premi no se n'havia adonat.